

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

HOA HỒNG NÀO KHÔNG GAI

Yến Thanh thốt :

- Nhất thiết đều thật hết chỉ có một câu giả ! Câu đó là trong tổ chức về địa vị nàng thấp kém hơn Mã Bách Bình song thực ra thì nàng còn trên trượng phu của nàng ít nhất cũng một bậc !

Bạch Kim Phượng chớp mắt :

- Lấy gì làm chắc ?

Yến Thanh tiếp :

- Nàng biết ở phía hậu có bốn người thao túng toàn bộ mà mỗi người đều có một thực lực riêng ủng hộ. Còn Mã Bách Bình thì chỉ cho rằng có một lực lượng duy nhất là dư đảng cũ của Bạch Phúc. Tổ chức bí mật hiện tại chỉ là thối thân của Thiên Ma Giáo. Do đó đủ biết nàng hiểu nhiều việc hơn Mã Bách Bình. Phàm trong một môn phái nào thì cũng chỉ có những nhân vật quan trọng mới biết được nhiều việc của môn phái.

Bạch Kim Phượng giật mình.

Yến Thanh cười tiếp :

- Trước kia thì Mã Bách Bình còn khống chế được nàng nhưng hiện tại thì nàng đã có bí quyết tâm pháp của Thiên Tàn Môn rồi thì nàng đâu còn tuân phục Mã Bách Bình nữa ! Ngoài ra nàng cũng có thể tiếp thu dư đảng của Thiên Ma Giáo để lập thành một lực lượng riêng biệt do nàng điều khiển, cùng với ba thực lực kia tranh giành ảnh hưởng trong võ lâm độc bá một phương trời.

Bạch Kim Phượng hừ một tiếng :

- Đã biết vậy sao đại hiệp không nói ngay lúc đó ?

Yến Thanh bĩu môi :

- Nói làm gì ! Môn chủ không truyền tâm pháp thì suốt đời nàng cam chịu ngoại nhân khống chế. Hiện tại nàng có thể vươn mình lên cùng với ba nhóm kia tranh giành cao thấp !

Bạch Kim Phượng trở mắt :

- Đại hiệp muốn cho nó mạnh lên để tạo cuộc nổi loạn trong các nhóm đó ?

Yến Thanh cười khỏ :

- Phải ! Địch mạnh thế chúng ta vô phương áp chế thì phải dùng biện pháp chia rẽ họ để cho họ tàn diệt lẫn nhau, với biện pháp đó chúng ta không cần ra tay mà vẫn tĩa dần, tĩa dần từng bộ phận của địch. Cuối cùng chúng ta sẽ thu thập lực lượng cuối cùng còn sót lại, không khó khăn lắm !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Trước sau tôi vẫn không tin Ngân Phượng có khả năng làm nổi việc đó ?

Yến Thanh thở dài :

- Môn chủ xem thường linh muối quá ! Thực lực của Thiên Tuyệt Cốc hùng mạnh hơn thực lực của Thiên Tàn Cốc nhiều, nhưng tại sao Thiên Tàn Cốc của môn chủ tồn tại ! Không có nguyên nhân nào khác hơn là đối phương không cho nàng thôn tính Thiên Tàn Cốc, sợ nàng chiếm được quyền bí kíp của môn chủ !

Bạch Kim Phượng trở mắt sững sờ nhìn chàng.

Yến Thanh tiếp :

- Tại sao nàng đến đây một mình ? Thậm chí nàng dám hy sinh thanh giá bày trò cầu hợp với hai gã thiếu niên ! Nàng dự chúng để làm gì ? Chẳng qua nàng không muốn cho ai biết là nàng lấy được quyền bí kíp võ công. Nàng đã tính toán kỹ lắm rồi ! Dùng biện pháp mạnh không được thì nàng phải đầu dụ, đầu mềm. Với cách này nàng lung lạc tâm thần của môn chủ không khó lắm, và rõ ràng môn chủ mắc lừa nàng ! Nếu nàng muốn giết môn chủ thì dưới tay nàng có bao nhiêu thuộc hạ có tài hà tất nàng phải lợi dụng hai gã tầm thường ?

Bạch Kim Phượng thở ra :

- Tôi còn kém cỏi quá, chẳng có may mắn một chút cơ trí !

Yến Thanh nghiêm sắc mặt :

- Không có cơ trí là một cái may cho môn chủ đó ! Nếu môn chủ có cơ trí hơn người thì tại hạ đã tặng môn chủ một nhát kiếm từ lâu chứ đừng hy vọng tại hạ tin tưởng mà hết sức tiếp trợ.

Bạch Kim Phượng kinh hãi :

- Tại sao ! Tôi phạm tội gì ?

Yến Thanh tiếp :

- Môn chủ không phạm tội chi hết, có điều môn chủ quá đẹp. Linh muối kia không có dung nhan bằng môn chủ thế mà vẫn còn làm điên đảo một số người được để tạo cho mình một thế đứng giữa đám sài lang hổ báo tà ác gian manh ! Còn môn chủ là trang sắc nước hương trời nếu biết lợi dụng hương sắc đó thì thiên hạ võ lâm không mấy chốc phải về tay môn chủ chứ ư !

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Dù tôi có làm thế cũng chưa đáng tội chết mà !

Yến Thanh trầm giọng :

- Giai nhân là mối họa của đời, nếu giai nhân giàu tâm cơ nhiều trí tức thì còn độc hơn rắn rết. Giết giai nhân có cơ trí là trừ diệt mối họa giữa trần gian.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Hiện tại tôi chưa làm như Ngân Phượng nhưng trong tương lai tôi sẽ làm. Vậy bây giờ đại hiệp hãy giết tôi đi !

Yến Thanh cũng cười :

- Hiện tại môn chủ có muốn học điều bại hoại thì kể như muốn ! Một kẻ tà ác trừ bản tính thiên sanh còn phải có hoàn cảnh hun đúc. Linh muối gồm cả hai yếu tố đó

chứ môn chủ thì quá tuổi non, mọi ảnh hưởng khó xâm nhập, tánh cách đã kiên định. Muốn sửa đổi cũng vô phương sửa đổi !

Bạch Kim Phượng chỉnh sắc mặt :

- Không ! Hiện tại tôi thức ngộ ra mình quá kém cỏi, quá nhu nhược. Trong quá khứ tôi tin dùng Tung đạo trưởng, tin tưởng nơi các tổ chức do lão ta thiết lập bên ngoài. Nghe Ngân Phượng nói rồi tôi mới biết các tổ chức đó đều vô dụng !

Yến Thanh hỏi :

- Có quả thật Tung đạo trưởng thành lập các tổ đó chẳng ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Quả có như vậy. Tôi cứ cho rằng việc đó rất bí mật bởi trừ tôi và Tung đạo trưởng ra chẳng một kẻ thứ ba nào trong Thiên Tàn Môn biết, nhưng Ngân Phượng lại biết hết !

Dừng một chút nàng tiếp luôn :

- Tôi cứ tưởng võ học Thiên Tàn Môn là độc đáo trong võ lâm. Song Ngân Phượng chỉ yêu sách bí quyết tâm pháp chứ không đòi hỏi các thứ khác. Bí quyết đó rất tầm thường, chẳng có giá trị gì so với các môn khác. Điều đó chứng tỏ tuyệt học của Thiên Tàn Môn chẳng đáng kể chút nào.

Yến Thanh gật đầu :

- Võ học của Thiên Tàn Môn chưa phải là vô song trong thiên hạ. Lệnh tôn năm xưa ỷ trọng vào nó hoành hành khắp giang hồ kể ra người quả có tài tận dụng đúng mức linh diệu ! Con người phải có bẩm chất trời sanh, biết dùng cái tâm thường chế khắc cái phi thường.

Bạch Kim Phượng trầm giọng :

- Mạnh sư thái chết nơi tay Hồ lão bà tôi bắt đầu hoài nghi tuyệt học Thiên Tàn. Rồi thực lực bị bại lộ tôi cảm thấy lòng nguội lạnh. Những cái gì giúp tôi kêu ngạo thì những cái đó tán hóa dễ dàng. Tôi phải bắt đầu làm lại !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Môn chủ chuẩn bị như thế nào ?

Bạch Kim Phượng cao giọng :

- Đại hiệp đã đề tỉnh tôi thì tại sao tôi không dùng nhan sắc. Nó là lợi khí hữu hiệu để tạo một thế đứng giữa giang hồ, Ngân Phượng kém tôi mà nó còn thành công được thì tôi có thể tạo ra một cái gì vĩ đại hơn !

Yến Thanh lắc đầu :

- Khó lắm ! Môn chủ phải hy sinh lớn lao, tuy vậy cũng chưa chắc gì là thành công được bởi nhan sắc không phải là một yếu tố duy nhất, nó đòi hỏi nhiều yếu tố phụ không kém quan trọng. Lắm khi mình tưởng là đã lợi dụng được con người song thực ra thì chính mình bị lợi dụng !

Bạch Kim Phượng kiên quyết :

- Chọn con đường đó là tôi đã chấp nhận mọi hy sinh và khi tiếp xúc với đời, với sự dè dặt thận trọng tôi sẽ thu hoạch được những kinh nghiệm thiết thực. Tôi tin chắc là phải thành công. Ngay từ bây giờ tôi tự cải biến, từ bạc nhược tôi vùng lên, nếu cần tôi sẽ cứng rắn dù có tàn nhẫn cũng được như thường.

Yến Thanh cười mỉa :

- Tại hạ không tin môn chủ thành công bởi Ngân Phượng có những cái mà môn chủ không có và những cái đó rất cần, cần hơn nhan sắc ! Bằng cố là nàng đâu có đẹp hơn môn chủ ? Thì sự thành công của nàng không hoàn toàn do nhan sắc tạo nên ! Bởi vậy tại hạ nói là muộn cho môn chủ nếu muốn dẫm chân lên con đường của Ngân Phượng ! Không có những cái đó làm hậu thuẫn cho nhan sắc là cầm chắc môn chủ bị lợi dụng. Môn chủ hy vọng thành công song thực ra là môn chủ tự phá hoại phong cách đáng tôn kính của mình. Cuối cùng môn chủ sẽ lâm vào trường hợp vô thu nhưng hữu tổn ! Một tổn hại thê thảm !

Bạch Kim Phượng cắn răng.

Lời nói của Yến Thanh quả có lý song chạm nặng tự ái nàng.

Yến Thanh an ủi :

- Thực lực dù có bị Thiên Tuyệt Cốc phát giác, thế lực của môn chủ dù có yếu kém hơn thế lực Thiên Tuyệt Cốc hay của ba nhóm người kia đều đáng lo thật song không đáng ngại. Bởi nhân số của môn chủ tuy ít nhưng được cái toàn là những kẻ trung thành, môn chủ tín nhiệm được. Ngay từ bây giờ, bằng vào nhân số đó môn chủ đặt lại kế hoạch bành trướng thực lực. Một ngày nào đó có hậu thuẫn mạnh rồi môn chủ phát động cuộc đấu tranh thì có nhiều hy vọng giành được một chỗ đứng tốt trên giang hồ, hơn là thực hiện chủ trương do môn chủ vừa phác họa !

Bạch Kim Phượng trầm ngâm một lúc lâu, rồi thở phà mấy tiếng lại nhoẻn miệng cười đoạn cầm tay chàng thốt :

- Đa tạ ! Đa tạ ! Lãng tử dạy Kim Phượng nhiều việc rất hữu ích ! Tôi không gọi lãng tử là đại hiệp thì lãng tử cũng đừng dùng hai tiếng môn chủ. Cứ kêu tên Kim Phượng nhé !

Bàn tay của Kim Phượng chạm đến tay chàng gây nên một cảm giác lạ, cảm giác len vào tim, tim kích động mạnh !

Là một lãng tử đâu phải là lần đầu tiên chàng được các nữ nhân cầm tay !

Từ lâu lắm rồi, từ sau ngày chàng bỏ cái lối Hoa Vân Đình con tim chàng như tan vỡ, tình cảm chàng nguội lạnh hâu như kết tinh thành một khối đá băng. Rồi qua sáu lần hóa thân chàng đùa cợt trên bao nhiêu mối tình rã rác khắp nơi, với con tim vỡ, với cõi lòng băng giá.

Không có cái gì làm cho tình cảm của chàng bùng dậy nổi.

Giờ đây chàng bị cảm xúc đó kích động mạnh ! Những mảnh tim vỡ như chắp vá lại lênh lặn như củ, cõi lòng lạnh lẽo như bốc nóng lên !

Tại sao ?

Chàng bị tấm nhan sắc tuyệt trần trước mắt dụ hoặc ?

Chàng yêu nữ lang trước mặt ? Yêu chân chánh ?

Yến Thanh không thể giải đáp vấn đề bởi chàng không biết tại sao !

Chàng chỉ cười nhạt, đưa tay chỉ tượng Phật thốt :

- Kim Phượng nhìn xem kìa, tượng phật đó như thế nào ?

Bạch Kim Phượng ngơ ngác :

- Còn thế nào nữa ? Tượng là tượng, tượng là bất động, người ta tùy tiện điểm tô theo ý muốn chứ có gì khác lạ đâu ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Tại hạ thấy tượng Phật không hài lòng vì chúng ta chẳng làm gì giúp cho tượng cả ! Chứa một người sống trong bụng không tiêu hóa nổi thành óc ách khó chịu, tượng chờ chúng ta lấy cái chướng ngại bên trong ra cho nhẹ nhàng đó !

Bây giờ Kim Phượng mới nhớ đến Phong Hỏa Đầu Đà còn bị nhốt trong bụng tượng.

Nàng then đỏ mặt buông tay Yến Thanh.

Yến Thanh vòng ra sau lưng tượng lôi Phong Hỏa Đầu Đà ra ngoài rồi giải huyết cho lão.

Chân bị phong rút cứng, đầu đà không đi đứng được, ngồi phệt tại chỗ cúi đầu ra mắt môn chủ, miệng lẩm bẩm :

- Thuộc hạ đáng tội chết...

Bạch Kim Phượng khoát tay :

- Không việc gì đâu ! Chẳng có gì đáng trách đạo trưởng cả.

Rồi nàng hỏi :

- Sự tình như thế nào ?

Phong Hỏa Đầu Đà nhìn qua hai xác chết đáp :

- Thuộc hạ không ngờ được ! Mọi việc phát sanh đều do hai nghiệt chướng đó ! Môn chủ cho chúng chết như vậy kể cũng tiện nghi cho chúng lắm, đáng lẽ phải hành hạ cho chúng xứng với cái tội phản sư !

Yến Thanh bảo :

- Kim Phượng ! Cô nương có thể nói hết sự thật cho đạo trưởng hiểu !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Xá muội đến đây cầu kết với hai gã thiếu niên đó ám toán đạo trưởng !

Phong Hỏa Đầu Đà kêu lên :

- Thế à ?

Bạch Kim Phượng gật đầu :

- Đúng như vậy !

Phong Hỏa Đầu Đà căm hờn :

- Chúng là những đứa trẻ mồ côi, thuộc hạ thu nhận dưỡng nuôi đến lớn không ngờ chúng biến tấu quên điều dạy dỗ sanh dạ bất lương...

Bạch Kim Phụng khoát tay :

- Bỏ đi ! Dù sao chúng cũng đã chết rồi ! Cũng may là đạo trưởng chưa tiến dẫn chúng vào Thiên Tàn Môn thành thử chúng ta bớt được hai tay nội tuyến !

Phong Hỏa Đầu Đà tiếp :

- Thực ra thì hai năm qua thuộc hạ có biết mang máng là chúng bị Thiên Tuyệt Cốc mua chuộc song thuộc hạ chưa dám hạ thủ trừ diệt chúng sợ làm vậy đối phương sẽ đề cao cảnh giác không có ích lợi chi cho chúng ta. Cho nên thuộc hạ còn lưu chúng lại đó tương kế tựu kế dò thám ngược lại Thiên Tuyệt Cốc qua trung gian của chúng.

Bạch Kim Phụng lắc đầu :

- Kế có hay nhưng cũng có dở, đạo trưởng có nhiều việc phải làm trong khi chúng chỉ có mỗi nhiệm vụ là giám thị đạo trưởng. Đạo trưởng làm gì chúng biết hết ngược lại chúng chẳng làm gì ngoài cái việc theo dõi hành động của đạo trưởng và báo cáo lại thì đạo trưởng dò thám được cái chi ? Lưu chúng lại là có lợi cho đối phương hơn cho chúng ta.

Phong Hỏa Đầu Đà cãi :

- Thuộc hạ hành sự rất cẩn thận, chúng không thể nào biết được !

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Vậy những bí mật của đạo trưởng chúng chẳng hề hay biết ?

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Chắc như vậy rồi ! Tuy thân phận của thuộc hạ đã bại lộ song đối phương chỉ biết thuộc hạ là một liên lạc của phân đàn chứ không hiểu thuộc hạ là đường chủ của ngoại đường. Đối phương khoe khoang là biết hết mười tám phân đàn của chúng ta song bất quá chỉ biết một sự thể mà thôi chứ chưa hiểu thực lực như thế nào, người chủ trì là ai ? Chính thuộc hạ vờ tiết lộ đưa ra những tin tức giả tạo cho hai tên nghiệt đồ báo cáo với đối phương.

Bạch Kim Phụng sáng mắt lên :

- Thật vậy ?

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ nào dám nói dối với môn chủ. Tại các phân đàn của chúng ta có rất nhiều cao thủ võ lâm chi trì song ở mỗi nơi chỉ có một người chấp sự mà thôi thành thử đối phương tưởng thực lực của chúng ta không đáng kể. Chính Tung sư huynh và thuộc hạ thảo luận kỹ kế hoạch đó cốt đánh lạc hướng sự truy nã chúng ta, chúng hiểu lầm thực lực nên không quan tâm đến chúng ta nữa.

Bạch Kim Phụng hỏi :

- Thực lực chân chính của chúng ta thế như nào ?

Phong Hỏa Đầu Đà đáp :

- Tung sư huynh chọn người rất kỹ, mười tám vị đường chủ đó thì võ công tương đương với Tung sư huynh và Mạnh sư thái. Và tất cả nhân số của mười tám phân đàn là một ngàn hai trăm người, hiện tại có thể hơn con số đó. Tuy nhiên chỉ có độ hai trăm người hoạt động công khai, còn số ngàn kia thì âm thầm hành sự.

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Chả trách Ngân Phượng đánh giá thực lực của chúng ta chẳng đáng một đồng tiền ! Thì ra nó còn mù mờ quá. Xem thế chúng ta có hy vọng làm nên một việc gì !

Phong Hỏa Đầu Đà tiếp :

- Có hy vọng lắm môn chủ ! Với thực lực đó chúng ta có thể kháng cự Thiên Tuyệt Cốc. Bất quá tình hình của Thiên Tuyệt Cốc ra sao thuộc hạ không rõ lắm. Do đó bọn thuộc hạ chưa dám vọng động.

Bạch Kim Phượng đắc ý, quay qua Yến Thanh điểm một nụ cười thốt :

- Chắc lãng tử không hề nghĩ đến sự kiện đó !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Các vị còn qua mặt được Thiên Tuyệt Cốc thì tại hạ hiểu làm sao nổi chứ ?

Bạch Kim Phượng trở lại Phong Hỏa Đầu Đà hỏi :

- Ngân Phượng nói nó chỉ dùng ba chiêu là đánh ngã đạo trưởng, việc đó có hay không ?

Phong Hỏa Đầu Đà đáp :

Có ! Bất quá tại hạ không hiểu lệnh muội có ý đối phó với môn chủ. Thuộc hạ tưởng rằng lệnh muội muốn thuộc hạ khai hết những bí mật của phân đàn thôi. Cho nên thuộc hạ không sử dụng tận sở học, hơn thế lại còn vờ thất cơ để bị chế phục cho lệnh muội không hề giới bị vậy thôi. Giả như thuộc hạ xem đối tượng là một kẻ thù của môn chủ thì chưa chắc gì kết cuộc như thế đó ! Dù thuộc hạ có bị bại cũng bại một cách vẻ vang có đâu lại không tri tri nổi ba chiêu !

Bạch Kim Phượng mỉm cười :

- Võ công của nó cao lắm đấy ! Mã Bách Bình kia vẫn còn kém hơn nó mấy bậc ! Đạo trưởng đừng khinh thường nó, trong tương lai nếu gặp lại nó đạo trưởng phải hết sức cẩn thận mới được !

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ xin nhớ lời dặn dò của môn chủ. Dù sao thuộc hạ chưa dám tỏ lộ sự kháng cự chân chánh bởi Tung sư huynh có dặn là trong bất cứ trường hợp nào thuộc hạ phải dấu thực tài đừng để cho đối phương hiểu được rồi đề cao cảnh giác rồi luôn luôn quan tâm đến thuộc hạ. Toàn thể nhân viên trong mười tám phân đàn đều có nhận chỉ thị của Tung sư huynh là đừng bao giờ để lộ chân tướng !

Bạch Kim Phượng tặc lưỡi :

- Để cho Ngân Phượng chế ngự như vậy là đạo trưởng mạo hiểm đó ! Nếu bốn tòa không đến đây thì sao ?

Phong Hỏa Đầu Đà cười khổ :

- Biết vậy rồi, song vì giữ bí mật giấu chân tướng nên thuộc hạ phải mạo hiểm chứ biết làm sao hơn ? Thuộc hạ không biết môn chủ đến đây. Nếu biết trước thì thuộc hạ dù có kháng cự mà chết cũng phải kháng cự quyết không để môn chủ sa cạm bẫy ! Nói thật, thuộc hạ có thể bị linh muội đánh bại hoặc giết chết nhưng thuộc hạ vẫn có cách lưu ký hiệu cho môn chủ biết. Nếu môn chủ đến đây thấy ký hiệu rồi là biết có nguy cơ chờ đón, môn chủ sẽ không vào chùa !

Bạch Kim Phượng lộ vẻ cảm động :

- Đành là bốn phận phải thế, nhưng từ nay về sau đạo trưởng nên nghĩ đến an nguy của bản thân trước. Chết vô lý không giúp ích được gì ngoài sự chứng tỏ lòng trung thời. Đạo trưởng có sống mới giúp bốn tòa nhiều việc hơn chứ ! Nếu trong bốn môn động đến việc chi là các nhân viên đua nhau hy sinh thì chẳng hóa ra mình tự diệt mình sao ? Thực lực sẽ yếu dần, yếu dần, cuối cùng thì bốn tòa vẫn thân cô thế cô như cũ !

Phong Hỏa Đầu Đà cúi đầu không nói chi nữa.

Một lúc sau lão thốt :

- Đối phương tin tưởng võ công thuộc hạ tầm thường, hơn nữa thuộc hạ tàn phế không đi đứng được nên để yên cho thuộc hạ mấy năm qua ! Mấy hôm trước Tung sư huynh có ghé đây cho thuộc hạ biết, Bạch Phúc đã chết rồi và lúc này đúng là lúc phục hưng bốn môn, Tung sư huynh lại hỏi hả ra đi bảo là đi tập trung nhân lực...

Yến Thanh chận lời :

- Tung đạo trưởng hấp tấp quá. Cục thế đã biến đổi rồi, vậy đạo trưởng hãy cấp tốc tìm cách liên lạc với Tung hộ pháp, cho Tung hộ pháp biết Mạnh sư thái đã chết, môn chủ bỏ Thiên Tàn Cốc đến một địa phương khác, chỗ cũ hiện nay do đối phương cứ.

Phong Hỏa Đầu Đà giạt mình :

- Có việc như vậy sao ?

Yến Thanh thở dài :

- Thực lực của quý môn được giữ bí mật như vậy là tốt lắm, điều đáng ngại là các vị chưa hiểu rõ tình hình của địch. Cái đó không thể trách bởi vì mình lén lút hành động thì khó mà tra cứu sự thể của đối phương, vả lại trọng tâm công tác của quý vị là thu dụng viện thủ, còn việc dò thám tình hình của địch là phụ thuộc. Đạo trưởng phải liên lạc gấp với Tung hộ pháp bảo hộ pháp ra lệnh cho các phân đàn tản mát nhân số, đình mọi hoạt động chờ lệnh. Rồi nửa tháng sau Tung hộ pháp dẫn các chấp sự viên của phân đàn đến tại khách sạn Cao Nguyên, đất Vũ Hồ để nghe môn chủ dạy việc.

Phong Hỏa Đầu Đà trở mặt :

- Vị này là...

Yến Thanh mỉm cười tự giới thiệu không để cho Bạch Kim Phượng đáp :

- Tại hạ là Lăng Tử Yến Thanh.

Phong Hỏa Đầu Đà kêu lên :

- Lãng Tử Yến Thanh ? Yến Thanh đại hiệp ? Đơn thân, đơn kiếm khuynh đảo Thiên Ma Giáo ?

Yến Thanh mỉm cười :

- Bất quá nhờ một cuộc an bày của người khác nên bất chợt tại hạ được kiêu hãnh vậy thôi. Tại hạ đâu dám cho là công lao của mình !

Bạch Kim Phượng thốt :

- Bốn tòa đã thỉnh Yến đại hiệp về làm thượng khách trong bốn môn, sung chức Tổng giám quyền hạn ngang với bốn tòa. Phàm bất cứ ai trong bốn môn cũng phải tuân theo chỉ thị của Yến tổng giám. Lệnh của y là lệnh của bốn tòa, bốn tòa sẽ thông cáo khắp nơi cho biết điều đó.

Yến Thanh giật mình gất khẽ :

- Sao Kim Phượng...

Bạch Kim Phượng mỉm cười chặn lời :

- Tôi biết lãng tử không thích thuộc về môn phái nào cho nên tôi đặt lãng tử vào khách vị, với chức tổng hộ pháp. Lãng tử tùy tiện hành sự, không ai câu thúc, muốn ở thì ở muốn đi thì đi. Môn quy không ràng buộc lãng tử cũng như lúc ở Kim Lăng lãng tử nhận lời làm tổng tiêu đầu trong Huỳnh Đệ Tiêu Cục vậy đó !

Yến Thanh giật mình lướt nữa :

- Anh em họ Mạt và Liên Khiết Tâm đồng thuộc Thiên Tàn Môn !

Bạch Kim Phượng lắc đầu :

- Không ! Họ là người của Bạch Phúc.

Yến Thanh vỗ tay kêu lên :

- Họ cộng sự với Bạch Phúc song không phải là thuộc hạ của Bạch Phúc. Bạch Phúc dùng Thiên Tàn Môn làm hậu thuẫn họ lại không biết như vậy ! Nhân việc đó mà suy ra thì họ phải thuộc về một tổ chức khác riêng biệt, không là thực lực riêng của Bạch Phúc, mà cũng không phải là Thiên Tàn Môn. Lệnh muội cho biết sau lưng Thiên Ma Giáo có bốn thế lực lớn hiện tại tại hạ biết được ba rồi.

Bạch Kim Phượng vội hỏi :

- Ba đại thế lực nào ?

Yến Thanh đáp :

- Người của thiên Tàn Môn do Bạch Phúc lôi cuốn đang ở trong Thiên Tuyệt Cốc là một. Hiện tại đã sang qua tay cha con Mã Bách Bình song sớm muộn gì lệnh muội cũng đoạt hồi. Thế lực thứ hai do anh em Mạt Tạng và Liên Khiết Tâm làm chủ, lực lượng thứ ba là Thiết Kỳ Minh. Chỉ còn thế lực thứ tư là tại hạ chưa nghĩ ra !

Quay qua Phong Hỏa Đầu Đà chàng tiếp :

- Bạch Ngân Phượng vừa đến đây một cách bí mật cả Mã Bách Bình cũng không hay biết, như vậy là nàng đã điều động bọn tai mắt đặt quanh chùa này đi nơi khác để cho nàng tự tiện hạ thủ, không sợ ai bắt gặp mách lại với Mã Bách Bình. Quanh địa phương này hẳn là không còn bọn tình báo của Thiên Tuyệt Cốc, đạo trưởng có thể rời

nơi này đi nơi khác không sợ bị phát giác kịp thời. Đạo trưởng ly khai gấp đi và nên nhớ ngày ước hội tại Vũ Hồ. Vào ngày đó chắc chắn giang hồ sẽ trải qua một biến cố lớn. Trừ những nhân viên chủ yếu ra còn thì tuyệt đối không nên tiết lộ bí mật. Đạo trưởng đi ngay bây giờ đi.

Phong Hỏa Đầu Đà gật đầu :

- Thuộc hạ tiễn môn chủ và Yến tổng giám ly khai nơi này rồi sẽ lên đường sau.

Yến Thanh lắc đầu :

- Bất tất ! Hành tung của bọn tại hạ đã lộ Liễu rồi, chính bọn tại hạ phải giữ bí mật cho đạo trưởng mới phải, nếu đạo trưởng bày vẽ đưa tiễn thì phải lộ Liễu như bọn này luôn, vậy đạo trưởng tự tiện là hơn. Bọn tại hạ giữ khoảng cách độ trăm trượng đưa đạo trưởng mười dặm đường.

Phong Hỏa Đầu Đà cúi đầu chào biệt rồi với lấy đôi nạng đi ngay.

Yến Thanh thốt :

- Kim Phượng cứ giữ mặt hậu nhé để tại hạ đi trước dọn đường cho lão đầu đà.

Chàng giở thuật khinh công phóng mình đi.

Một trước một sau một giữa, cả ba chạy nhanh một lúc sau họ vượt độ tám dặm đường đến vùng hoang dã.

Bỗng có hai bóng người từ đâu đó xuất hiện chặn lối Phong Hỏa Đầu Đà.

Không cần hỏi han, có lẽ là hai kẻ đó biết Phong Hỏa Đầu Đà nên vừa gặp lão là tấn công liền.

Cả hai xử dụng kiếm và kiếm pháp của chúng khá cao.

Phong Hỏa Đầu Đà có cặp nạng, lúc bình thời thì lão dùng để xê dịch, lúc chiến đấu thì nạng biến thành trượng.

Trượng pháp của lão cũng có hạng lắm song cái bất tiện là không thể xử dụng trọn đôi, khi giao thủ lão cần giữ một đứng, chỉ dùng được một chiếc thôi.

Một chiếc nạng chống hai kiếm dĩ nhiên là phải khó khăn rồi.

Bạch Kim Phượng đến nơi thì đầu đà đã hoàn toàn thất thế, chỉ còn chờ bạn.

Kim Phượng chưa kịp tiếp trợ lão bỗng một tia sáng lóe lên từ một bụi rậm gần đó, tia sáng vút lên không uốn cầu vòng xẹt xuống.

Hai tiếng xoảng vang dội, hai gã đánh lén ngã nhào xuống buồng kiếm.

Yến Thanh xuất hiện.

Phong Hỏa Đầu Đà nhận ra chàng vội nghiêng mình cung kính thốt :

- Đa tạ tổng giám cứu nạn !

Yến Thanh mỉm cười :

- Kiếm pháp của hai gã cực cao, nếu ai khác ở địa vị đạo trưởng tất phải bị chúng hạ rồi.

Phong Hỏa Đầu Đà toan thốt, Yến Thanh khoát tay :

- Đạo trưởng cứ đi, đừng làm mất thời giờ vô ích. Sự tình khẩn cấp tranh thủ được phút giây nào hay phút giây đó. Phía trước không còn ai ngăn trở nữa đâu ! Nên nhớ lấy hai gã đó làm chuẩn, nhân viên của Thiên Tuyệt Cốc gồm những tay đáng sợ đấy ! Tuyệt đối không nên khinh thường địch.

Đầu đà nghiêng mình chào biệt rồi đi ngay.

Bạch Kim Phượng tán :

- Bây giờ tôi mới thấy cái chân tài của lãng tử đấy ! Lúc đánh với bọn Hồ Thúy Hoa hẳn là lãng tử không dùng hết tuyệt học !

Yến Thanh cười nhẹ :

- Vì tại hạ biết thế nào Kim Phượng cũng xuất thủ nên chẳng cần dốc toàn lực hạ đối phương.

Bạch Kim Phượng nguyệt chàng đoạn lẩm nhẩm :

- Không rõ hai gã này là người của phe phái nào mà có kiếm pháp cao như thế ?

Yến Thanh vừa cười vừa chong mũi kiếm dùng kiếm khí giải huyết cho hai gã, đoạn đá mạnh vào mõng chúng quát :

- Cút đi về mà bảo Bạch Ngân Phượng đừng có theo đuổi bọn ta nữa. Lần này thì ta tha thứ đấy. Từ nay trở đi đừng mong bọn ta khoan hồng cho đấy !

Hai gã quàng chạy đi, quên nhặt kiếm.

Bạch Kim Phượng sững sốt hỏi :

- Chúng là người của Ngân Phượng ?

Yến Thanh đáp :

- Cái thứ chuyên đánh lén chúng ta hiện tại chỉ là người của Ngân Phượng mà thôi. Mã Bách Bình trong lúc này đang hy vọng chúng ta hoặc là để yên cho hắn hoặc là tiếp trợ hắn nên không khi nào làm điều gì có hại cho chúng ta ! Còn một lý do khác là Ngân Phượng bằng mọi giá quyết giết Phong Hỏa Đầu Đà để diệt khẩu, hầu giữ bí mật hoàn toàn về vụ âm thầm xuất ngoại của nàng vừa rồi. Trong ba người biết thì hai đệ tử của đầu đà đã chết rồi chỉ còn lại một đầu đà thôi. Nàng nhắm vào đầu đà hơn là nhắm vào chúng ta !

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Lãng tử cho rằng Ngân Phượng không có ý giết chúng ta ?

Yến Thanh đáp :

- Ý thì nàng có song nàng chưa dám thực hiện bởi nàng không chắc hạ nổi hai chúng ta nên nàng chưa dám mạo hiểm.

Bạch Kim Phượng hỏi :

- Giết đầu đà để diệt khẩu ?

Yến Thanh gật đầu :

- Nàng phải giữ bí mật. Nếu đầu đà tiết lộ ra là nàng đã được Kim Phượng truyền cho tâm pháp Tịnh Tâm thì nàng khó tránh bị hại nơi tay Mã Bách Bình và ba nhóm thế lực kia.

Bạch Kim Phượng cau mày :

- Còn hai chúng ta biết nữa chi ?

o0o